

[Carl P. Jensen.]

Jeg vil navnlig for mit eget vedkommende understrege, at jeg er tilfreds og glad for at kunne konstatere denne kendsgerning. Det er ikke talemåder, men en realitet, som ingen kan bestride, og jeg vil gerne have lov til at understrege dette ved at henvise til de mange resolutioner, der er tilgået såvel parti som regering i den forløbne del af 1956. Med formandens tilladelse vil jeg citere af et par af disse resolutioner. Først en resolution vedtaget af Dansk Smede- og Maskinarbejderforbunds kongres — den kongres, som ikke mindst kommunisterne satte deres lid til — en kongres, der enstemmigt genvælgt den daglige ledelse; man havde end ikke opstillet modkandidater.

Det siges bl. a. i denne udtalelse:

„Til betryggelse af de økonomiske, sociale og kulturelle vilkår, som Dansk Smede- og Maskinarbejderforbund gennem sin indsats i samfundslivet tilsigter, peger kongressen på den absolutte nødvendighed af enighed i dansk arbejderbevægelse og fordømmer den splittelsespolitik, som visse fraktionsdannelser gennem den seneste tid har udfoldet, og hvor man uden om organisationernes egentlige ledelser søger at vildlede arbejderbefolkningen i vort land, hvorfor kongressen opfordrer til samling politisk om det danske socialdemokrati og fagligt om De samvirkende Fagforbund i Danmark, der er de faktorer, som alene repræsenterer arbejderbevægelsen i Danmark.“

Bagerforbundet gør på tilsvarende måde op med splittelsestendenserne, idet man bl. a. udtaler sin støtte til socialdemokratiet og vender sig mod de negative kræfter. Bogbinder- og kartonnagearbejderne afviser indblanding af selvbestaltede instanser, der søger at gå uden om den valgte ledelse, og tilsiger deres samhørighed med De samvirkende Fagforbund og socialdemokratiet. Noget tilsvarende gælder for Kobbersmedeforbundet, og det er også værd at nævne, at Dansk Kommunalarbejderforbund, der omfatter samtlige kommunale tjenestemænd i dette land, har fremsat en ganske tilsvarende udtalelse. Nævnes kan i samme forbindelse Postforbundet og Skotøjsarbejderforbundet. Disse forbund går

alle på samme linje som Dansk Smede- og Maskinarbejderforbund.

For samtlige afholdte kongresser, herunder kongressen i Dansk Arbejdsmands Forbund med dets 250 000 medlemmer, gælder det, at man har givet et værdigt svar ikke alene til de selvbestaltede udvalg og situationernes generalstabe, men også til kommunisterne. Fagbevægelsens øverste ansvarlige instanser, kongresserne, har talt ud, og konsekvensen heraf må være den, at man netop med henvisning til disse udtalelser fra fagenes øverste kompetente forsamlinger nu fremover afviser enhver form for splittelsesforsøg, forsøg på at anvende midler, der er og må være fremmede for dansk fagbevægelse.

Kongresserne har imidlertid også været et værdigt svar til de kredse, der mener, at dansk arbejderbevægelse står splittet, som det er sagt, fra isse til hæl i en faglig og en politisk bevægelse. De mange kongresser har understreget, at her er ikke tale om en bevægelse, der siger enten-eller, men om en bevægelse, der siger både-og, d. v. s. en faglig og en politisk enhed, der alene går gennem det socialdemokratiske parti. Al anden tale er ønsketænkning, en ønsketænkning, der er fælles for de borgerlige partier og det kommunistiske parti. Ganske vist ønsketænker de ud fra hver sin opfattelse, ud fra hver sin forudsætning, men med samme mål — og med samme resultat, hvis denne ønsketænkning skulle blive til virkelighed.

Ingmar Wagner: Det er med stor glæde og tilfredshed jeg har hørt, at en del af de ærede ordførere her ved åbningsdebatten indgående har beskæftiget sig med den lange militære tjenestetid. Det er vist rigtigt at sige, at der efterhånden er trængt en erkendelse ind i de fleste af partierne her i folketinget af, at en revision af den militære tjenestetid er nødvendig, fordi den er unødvendig lang og er til skade for ungdommen — ja, det ærede medlem hr. Erik Eriksen udtrykte det så stærkt, at han talte om, at den direkte skadede ungdommens forsvarsvilje.

Der er meget få, der i dag er i tvivl om, at tjenestetiden på 16 måneder er forhadet af ungdommen og naturligvis i særlig grad